

SILIKONEBRYSTER,

KAN JEG FÅ DET?

Ja, det kunne jeg og jeg fik det, selv om vejen til tider var snørklet og lettere komisk. Men jeg er en del erfaring rigere og den er måske værd at dele.

Af Emmeline Glad

DEL 1: OPTAKTEN

Det kommer nok ikke bag på læserne, at jeg føler mig bedst tilpas i dametøj og har gjort det siden jeg var ganske bitte lille.

Men da jeg nærmede mig puberteten, begyndte pigerne i klassen at udvikle bryster og fik de smukkeste runde hofter. Der skete også en masse med min krop, men ak, det var bare det helt forkerte.

En aften, hvor hele familien sad om bordet og indtog aftensmaden, fortalte min bror, at der var en af drengene i klassen, der havde fået bryster. Min mor hviskede (*dengang var det åbenbart ikke noget, man snakkede højt om, sådan helt bogstavelig*), at det var der nogle drenge, der gjorde og at brysterne kunne fjernes ved operation. Og at han ikke selv kunne gøre for det, så vi måtte endelig ikke drille ham.

Jeg skal lige love, at jeg fik spist i en fart og nærmest styrtede ud på badeværelset for at kigge i spejlet, suk, ikke skyggen af bryster. Skuffelsen var stor.

Nogen tid senere gik det hverken værre eller bedre, at min kammerat kom og fortalte, at vi ikke kunne "hænge ud" dagen efter, for han skulle på hospitalet og opereres. Jeg spurgte selvfølgelig bekymret hvorfor og han svarede, at det var fordi hans ene bryst var større end det andet. Han trak op i blusen og viste en masse stiplede cirkler og streger, som lægen havde lavet med kuglepen og som angav, hvor

der skulle fjernes noget på det bryst, der var størst. Jeg husker, at jeg bare kiggede på ham og tænkte, at jeg nok havde foretrukket en alternativ løsning.

Årerne kom og gik og så kom Corona krisen. Jeg kunne arbejde hjemme og det gjorde jeg. Jeg tror ikke, at der blev vasket fem par underbukser under første bølge, men derimod en hulens masse nylonstrømper, kjoler osv. Da slog det mig, at det da var en oplagt lejlighed til, at få den store drøm om huller i ørerne opfyldt. Jeg havde tidligere prøvet, hvor jeg tænkte, at jeg kunne have dem på hjemme og om natten og så tage dem ud, når jeg tog på arbejde. Men hullet forsvandt og de var stort set vokset sammen inden jeg kom hjem igen, så det projekt var opgivet. Nu havde jeg chancen og denne gang sad de i under hele den første bølge og var helet fint, da samfundet åbnede igen.

Der gik lidt tid, inden vi fik lov til at møde på arbejdspladsen efter den første bølge, men da vi gjorde, kunne jeg sidde der og smile selvtilfreds over min geniale plan. Ingen bemærkede noget om hullerne i mine ører, men derimod snakkede de en del om, hvor meget de havde taget på og at maverne var blevet lidt større af al det hjemmearbejde og de lukkede motionscentre. Jeg kiggede lidt på dem, men kunne nu ikke se, at de havde taget på. Jeg kiggede også lidt ned ad mig selv, for jeg vidste da godt, at jeg også havde fået lidt ekstra fedt på maven, men desværre ikke noget af betydning på brystet. Og så slog det mig, for pokker da, var det mest smarte, jeg havde kunne finde på, virkeligt huller i ørerne. Mit smil over den geniale plan stivnede fuldstændigt, da det gik op for mig, at ingen ville bemærke, hvis jeg havde fået lavet nogle små bryster, nogle, der ikke var ret meget større end almindelige ”mande” bryster, men som havde den helt rigtige feminine form. Ak, nu var det ligesom for sent.

Så kom anden bølge, og denne gang var jeg klar. Jeg læste alt, hvad jeg kunne finde om brystforstørrende operationer.

Der findes en relativ ny metode, hvor man bruger stamceller af eget fedt, men desværre er der ikke mange steder, den bruges, dels er det

en meget ny metode (= ikke megen erfaring) og så er prisen typisk omkring 200.000. Den anså jeg for at være uinteressant.

Brystforstørrelse med eget fedt er en lidt anden metode og det var nok min foretrukne. Jeg havde jo ligesom nok på maven, så det var nærmest tre fluer med et smæk. Mindre fedt på maven og to bryster, skabt af ens eget fedt, kunne det være bedre? Jeg kunne læse, at man skulle regne med, at halvdelen af det fedt, der sprøjtes ind, går til, inden det når at danne blodkar og få ilt. Omvendt, så har det den fordel, at fedtet flader naturligt ud, når man ligger ned, modsat silikone implantater, der stadig stritter lige op i vejret. Og man kan tage en stram sportsundertrøje på, dem kvinder træner med, så brysterne bliver trykket flade og nærmest er usynlige i hverdagen.

Tredje metode er de dråbeformede silikone implantater. De er flade foroven og bliver højere mod bunden. Det kunne også være interessant, for hvis man kigger på et mandebryst, altså generelt, eller i hver tilfælde mit, så buede det ud fra brystkassen ret højt oppe på grund af brystmusklen, gik fladt ned mod brystvorten og lige inden det nåede brystvorten, buede det ind mod brystkassen igen. Det havde den effekt, at brystvorten pegede ned mod jorden. Sådan så mine i hvert tilfælde ud og jeg syntes ikke, at det var pænt at se på. Jeg tænkte, at et dråbeformet implantat burde kunne rette op på det, så man fik en pæn bule omkring brystvorten, der kom til at pege fremad og allerhelst lidt opad. Ifølge Tv-programmet "Date mig nøgen" er der lavet en videnskabelig undersøgelse, der viser, at mænd typisk finder kvinders bryster tiltrækkende, hvis brystvorten peger fremad og lidt opad, faktisk allerhelst 22,5 grader (gad vide, hvor stor betydning den halve grad har).

Endelig er der de runde implantater, men jeg tænkte, at med mine brysters anatomi, ville det komme til at ligne en halv tennisbold under brystvorten. Metoden var derfor ikke særlig interessant, tænkte jeg, men jeg blev klogere.

Da jeg havde læst alt det jeg kunne finde, var det på tide at finde en klinik, hvis der overhovedet var nogen, der ville gøre det. Men jeg

tænkte, at den klink, der blev vist i fjernsynet i udsendelsen "Mit plastikmareridt" da måtte være den mest oplagte til den slags usædvanlige og måske også vanskelige opgaver. Jeg skrev en mail til Amalieklinikken for at høre om mulighederne og ventede utålmodigt på svar. Det kom meget hurtigt og svaret var, at det var skam ikke noget problem. Jeg skulle bare bestille en tid til en konsultation på lige fod med kvinder. Det gjorde jeg selvfølgelig straks, telefonisk, mega nervøs og med rystende stemme. Desværre var der åbenbart også en del kvinder, der havde gået og tænkt som jeg under anden bølge, at de da også ville have en brystforstørrende operation. Det betød, at den tid jeg fik, lå så sent, at vi for længst var tilbage på arbejdet igen. Egentligt var det jo for sent ifølge min geniale plan nummer to, men tanken var ligesom født og de første skridt taget, så jeg tog til konsultation på Amalieklinikken i foråret.

Her blev jeg mødt af en smilende og venlig sekretær, der som det mest naturlige i verden bad mig tage plads i venteværelset efter at have betalt de 800 kr. en konsultation koster. Jeg var lidt stolt over at have haft mod til at komme så langt, at jeg kunne tage plads i venteværelset, hvor der i forvejen sad en del kvinder. For jeg vidste jo godt, hvad vi alle sammen, eller de fleste, nogen af os, skulle have lavet. Atmosfæren i klinikken var rolig, nærmest højtidelig og ret hurtigt blev jeg hentet af en sød og imødekommende kvindelig læge. Jeg var meget lettet over, at det netop var en kvindelig læge. Jeg ville have haft noget svært ved at skulle forklare mit ønske om silikonebryster, til en to meter høj og halvanden meter bred maskulin mandlig bodybuilder-læge. Men nu kunne jeg roligt forklare, at jeg ikke altid identificerede mig som mand, at bryster altid havde været et stort ønske og at jeg ville blive glad, hvis de kunne få en størrelse, så de ikke kunne ses under en løs skjorte eller løs polo, men alligevel havde en pæn feminin form. En lille størrelse A ville jeg være meget tilfreds med, bare formerne var kvindelige (ha, man kan bilde sig selv meget ind). Hun nikkede forstående og begyndte at forklare de forskellige metoder. Dem havde jeg jo allerede læst op på, så da hun endelig bad mig om at tage min polo af og samtidigt tog et målebånd

frem, følte jeg mig godt forberedt. Og jeg tænkte lettet, at min store drøm måske rent faktisk havde en mulighed for at gå i opfyldelse, da hun begyndte at tage mål. Jeg var bare fuldstændig uforberedt på det, der så skete.

DEL 2: FORBEREDELSE TIL OPERATIONEN

Da hun var færdig med at måle, fortalte hun, at implantaterne skulle passe, ikke kun i volumen, men også bredden. Og eftersom jeg havde en ret bred brystkasse, i hvert tilfælde i forhold til kvinder, så skulle jeg have et meget bredt implantat for at det ville se naturligt ud. Men eftersom alting er udformet til kvinder, var det mindste implantat, der var bredt nok, på 400 ml. Jeg var ved at falde ned af stolen, 400 ml, det er altså godt nok nogle gigantiske sager. Det svarer til, at jeg skulle rende rundt med et næsten fyldt halvlitersmål monteret på hvert bryst. Og av av, hvordan skulle min hud dog kunne give sig så meget. Jeg så i ånden lægen og sygeplejersken hive og trække i huden og tråden, så sveden dryppede, for at få det hele til at nå sammen. Alt i mens alle tankerne fløj igennem hovedet, fandt hun nogle frem, og jeg blev, lettere lammet, iført en af deres BH'er, implantaterne blev nænsomt lagt i og jeg fik min, før så løse, polo på igen. Det var altså et syn for guderne, poloen var pludselig blevet meget stram hen over brystet. De var vitterligt STORE og jeg kunne jo omgående se, at jeg fik et forklaringsproblem, når mine bryster mødte på arbejdet et kvarter før jeg selv dukkede op. For slet ikke at tale om, at jeg slet ikke kunne se, hvordan jeg skulle få dem baksat igennem svingdøren.

Jeg må indrømme, at der var jeg godt nok chokeret og langt nede i kulkælderen. Men jeg kunne jo også godt se, at det hele gav god mening. På det tidspunkt dukkede Jens Jørgen, der skulle forestå selve operationen, op som han altid gør ved den slags konsultationer. Han forklarede, at det i mit tilfælde krævede store implantater for at få en naturlig og pæn kavalergang. Og et

dråbeformet implantat ville han ikke så gerne bruge, for det kunne risikere at rotere og det ville komme til at se meget mærkeligt ud.

Jeg var knust, for jeg kunne jo selv se, at det var rigtigt, men min kæreste, der var knap så chokeret, fik da lige spurgt om brug af eget fedt var en mulighed. Men her er det desværre sådan, at med mit begrænsede lag fedt, så kunne der kun sprøjtes omkring 120-150 ml ind og der ville derfor kun være 60-75 ml, der overlevede. Det svarer til lidt over en halv deciliter, så hvis der skulle opbygges noget, skulle der en hel del gange til. Den første til 42.000 kr. og 37.000 kr. pr gang for de næste gange, med andre ord en større formue.

Alle muligheder synes dermed at være udtømt og jeg tog hjem meget, meget nedtrykt. Og her kunne historien sådanset godt slutte, men heldigvis snakkede jeg med klinikken et par dage senere for Jens Jørgen havde gået og tænkt lidt over mine muligheder.

Han kunne nemlig fortælle mig, at der tidligere var blevet produceret et lavt og bredt implantat på 275 ml, men at produktionen var blevet indstillet. Inden da, havde han købt alle de implantater, han havde kunnet få fat. Han havde nu et enkelt sæt tilbage men det var allerede reserveret til en kvinde. Hvis jeg var interesseret og hun ikke skulle bruge det, kunne vi jo finde ud af det alligevel, hvis jeg ville nøjes med en lidt bred kavalergang.

Der var da ikke noget, jeg hellere ville og for mig at se, var det et fornyet håb. Men belært af, at det ikke var nok at kigge på volumen, men at man også skal kigge på diameter og "struthøjde" (lav, moderat og høj profil kalder fagfolkene det) var jeg lidt betænkelig. Igen viste Jens Jørgen en utrolig imødekommenhed og tilbød, at han kunne have tre implantater klar, 275, 250 og 225 ml, som jeg så kunne vælge imellem ved en ny konsultation eller på selve operationsdagen.

Det var meget fristende, men jeg ville nu alligevel gerne tænke over det. Jeg havde jo stadigvæk Dolly Parton brysterne i frisk erindring. Det endte med, at jeg fik målene på de tre implantater i form af

volumen, diameter og ”strut ”-højde og så gik jeg ellers i gang med små plastikposer, der blev fyldt med den rette mængde vand og tapet på kryds og tværs indtil de fik den rigtige højde og diameter. Nu ville jeg nemlig selv se, hvor store de kom til at virke under mit normale tøj.

Jeg fandt hurtigt ud af, at man ikke skulle bruge en standard BH til den slags forsøg. Den er jo ligesom bygget til at fremhæve attributterne og jeg var jo mere interesseret i, hvor store de kunne være og alligevel forblive ”usynlige” under tøjet. En blød softstretch BH, der gav mere naturlige kurver omkring ”implantaterne”, viste sig at tjene formålet. Og så blev der ellers afprøvet implantatstørrelser med mere eller mindre stramme poloer og skjorter. Det var ikke alle poloer, der ville kunne bruges efter en operation, men de løse og de fleste skjorter kunne stadig bruges. Jeg fandt også ret hurtigt ud af, at den på de 275 ml (den bredeste) ikke uventet gav pæneste kavalergang, men den startede til gengæld højt oppe og lignede dermed nærmest en veltrænet mandemuskel. Den på de 250 ml var den højeste, 3,5 cm, men til gengæld den mindste diameter og højden var lige høj nok, faktisk ret tydeligt under en polo, måske fordi den var så spids. Den på de 225 ml havde samme højde, som den på 275 ml, nemlig cirka 3 cm, men dens lidt mindre bredde og højde i forhold til de andre, gjorde at den var nemmere at skjule under poloen. Den startede også lidt længere nede og dermed mere lignede et kvindebryst. Så selv om kavalergangen blev lidt bred, følte jeg bare, at det skulle være den.

Jeg skal i den forbindelse lige bemærke, at de der lyserøde Jordbærsvampe, som man kan købe i bland-selv slikafdelingen, fungerer ganske glimrende som en kunstig brystvorte udenpå vandposerne. Det ser meget naturligt ud og jeg testede opstillingen ved at vandre gennem et indkøbscenter. Der var tilsyneladende ingen, der bemærkede noget, så det var jo en succes. For en sikkerheds skyld købte jeg dog to undertrøjer af den type, som kvinder bruger til at holde attributterne på plads (ved hjælp af stram

elastik i stoffet), når de træner. De ville løfte skjorten eller poloen hen over brystet, så kavalergangen blev bedre skjult. Jeg købte også en undertrøjeagtig bodystocking, ikke specielt stram, men den havde den fordel, at den også ville stramme stoffet ud på langs under brystet ned mod maven og derved skjule brysterne endnu bedre. Alt sammen bare som sikkerhed, når jeg skulle møde på arbejde.

Med valgt implantat og godt forberedt, kunne jeg nu med lettet hjerte endelig ringe til Amalie Klinikken for at bestille en tid. Jeg valgte en tid mandag morgen en uge før min og kærestens fælles sommerferie, så eventuelle hævelser kunne nå at lægge sig inden jeg skulle starte på arbejde efter ferien. Og jeg vidste, at man nok ikke kunne så meget den første uges tid, så der kunne jeg tulle alene rundt derhjemme. Der var godt nok mere end otte uger til operationsdagen og nu, hvor beslutningen var truffet, skulle det jo nærmest være i morgen. Men ugerne sneglede af sted og så indfandt næste katastrofe sig.

Torsdagen før operationen faldt min kæreste og kom til skade med foden. Hun kunne se frem til mindst seks til otte uger med krykker. Efter min brystforstørrende operation må jeg ikke løfte mere end 1 kilo (en liter mælk) i hver arm i fire uger og ikke have armene over skulderhøjde, så vi så pludseligt ind i en periode, hvor hun ikke kunne gå og jeg ikke kunne løfte. Ikke nemt i en travl hverdag. Jeg informerede selvfølgelig straks Amalie klinikken om en mulig aflysning, men kæresten og jeg snakkede inderligt og længe om situationen og besluttede at tage ja-hatten på. Vasketøjet kunne klares ved, at hun fik 5 minutters forspring ud til tørresnoren, så ville jeg komme ud med ét stykke vasketøj. Jeg skulle holde krykkerne, mens hun hængte tøjet op, stående på et ben, inden hun fik krykkerne tilbage. Jeg kunne derefter hente det næste stykke tøj osv. Det ville tage en evighed, men det var vilkårene. Og på samme måde kunne vi sikkert klare hverdagens andre gøremål. Ved godt mod bestilte jeg pladsbillet til toget, det skulle man jo i de Corona tider og gik i seng søndag aften. Mandag morgen var halvdelen af hendes underben nærmest mørkegrå, så vi måtte hu-hej have fat i lægen og

ingen operation til mig. Lægen kunne dog berolige os, at det ikke var alvorligt, det var "bare" endnu et blodkar, der var bristet i løbet af natten på grund af uheldet, men min operationstid var ligesom forpasset nu. Jeg gik rundt om mig selv hele mandagen, mens jeg tænkte, at nu var jeg nok ved at blive bedøvet, nu ville jeg være vågnet osv. Tirsdagen var næsten lige så slem, så jeg måtte finde mig et eller andet på huset, der skulle bygges om, bare for at have noget andet at tænke på.

Vi måtte vente 2-3 måneder på bedring i hendes ben og da jeg endelig kunne bestille en tid, var der åbenbart igen en gazillion kvinder, der havde fået samme tanke, for der var endnu engang mere end otte ugers ventetid. Jeg behøver vist ikke skrive, at de bare gik mega langsomt. Ugen før operationen lavede jeg en bankoverførsel på de 42.000 kr. operationen ville koste og for en gangs skyld rørte det mig ikke spor at se så mange penge forsvinde ud af kontoen. Endelig, endelig oprandt dagen, men jeg var efterhånden noget urolig for, at det igen skulle glippe, så jeg tog tingene et step ad gangen. Første step var at komme med toget. Jeg har tidligere misset sidste tog før en operation, fordi en tankbil holdt på en bro over jernbanen og brændte på Fyn. Det stoppede al tog trafik mod København, så jeg måtte dengang tage en taxa hele vejen. Denne gang gik det glat, jeg stod af på hovedbanen og bevæbnet med GPS'en på min mobil og en udprintet kort, hvis nu mobilen frøs eller løb tør for strøm, gik jeg mod Amalie Klinikken. Der var god tid, så jeg nød gåturen, selv om jeg ikke var helt overbevist, om at jeg ville nå frem. Et eller andet skulle nok komme i vejen.

Men jeg nåede frem. Jeg mødte rettidigt til den aftalte tid og blev modtaget af en meget venlig sygeplejerske, der spurgte om jeg ledte efter nogen. Jeg svarede, at jeg havde en tid her kl. 8 og så blev jeg ledt ind i venteværelset. Der sad i forvejen en kvinde og jeg fornemmede ligesom, at hun var ved at gå til af nysgerrighed. Og det blev da bare endnu bedre, da sygeplejersken vendte tilbage med et stort kamera og henvendte sig til kvinden, til hvem hun sagde, at hun

ville tage hende først. Tja, billederne bliver jo taget, når man lige før operationen og 3-6 måneder efter, for at kunne dokumentere resultatet. Det vidste vi vist begge to, men jeg fortrak ikke en mine, faktisk syntes jeg, det var lidt morsomt. Da de var gået, sad jeg alene tilbage og kunne høre, at der var stuegang. Ved brystforstørrende operationer med implantater overnatter man og forlader stedet kl. 8 næste morgen efter stuegangen. Det var åbenbart det, der var i gang, for ud fra en af stuerne kom en kvinde gående, eller gående er måske lidt meget sagt, for gangen var sådan nærmest en meget langsom zombiegang og da hun sagde noget til sin mand/kæreste, der skulle hente hende, var det med en langsom og omtåget stemme. Med stive skridt gik hun mod udgangen, og jeg må indrømme, at lige der var jeg allerede mentalt forbi dem, ude af døren og langt nede ad gaden i et tempo, der var en olympiade værdig. Men jeg blev siddende, muligvis var jeg stiv af skræk. Heldigvis kom sygeplejersken med det store kamera og viste mig ind på en senge-stue. Jeg blev instrueret i hvilket tøj, jeg skulle tage på. Der blev taget billeder af mit brystparti og efter hun var gået, ville anæstesi-lægen Rolf dukke op og spørge om forskellige ting og informere om bedøvelsen. Man skal faste 6 timer før og man må kun drikke tynd saft indtil 2 timer før operationen. Jeg havde gennemlæst reglerne ret mange gange for jeg ville gennem det nåleøje, men så nu alligevel frem til at møde Rolf med en smule ængstelse. Han var nu meget behagelig at snakke med og han gav god information om bedøvelsen, der foregår i fuld narkose.

Efter det, dukkede Jens Jørgen himself op. Vi snakkede lidt om 275 ml implantatet og jeg fremførte min bekymring om, at den nok ville give en god bredde, men at den også ville starte for højt oppe og dermed ligne et veltrænet mandebryst for meget. Jeg ønskede en form, hvor brystvorten var det mest fremspringende punkt og helst pegede en lille smule opad. Med det i mente, blev vi i fællesskab enige om, at så var 225 ml nok det bedste implantat. Og da det ikke var større, ville han lægge det ovenpå brystmusklen, fordi jeg havde tilstrækkeligt med fedt til at skjule implantatet. Så slap han for at løsne brystmusklen. Det lød da bestemt meget tiltrækkende i mine

ører fordi det sikkert var betydeligt mindre smertefuldt. Med et implantat under brystmusklen, ville det også komme til at se sjovt ud, når jeg spændte musklerne, fortsatte han uden, at han kom ind på, hvad han mente med det. Men det, at han ikke behøvede at løsne brystmusklen, var godt nok for mig. Han begyndte derefter at tegne, med fri hånd, et par cirkler og streger med en almindelig sort tusch.

Til slut kom der en sygeplejerske med en del piller mod kvalme mm og et meget lille glas vand. Hun fortalte, at den gule var meget klæbrig, smagte enormt grimt, svær at sluge og meget vigtig. Jeg kunne kun give hende ret i det hele, men ned kom samtlige piller da. Der blev lagt et drop og så blev jeg ellers guidede ned til operationsstuen, hvor jeg blev lagt op operationsbordet. Inden bedøvelsen blev jeg lige instrueret i, at når operationen var overstået, skulle jeg selv kravle over i hospitalssengen ved at bukke benene og ”krabbe” mig over uden at bruge armene. Rolf dukkede op og begyndte at sprøjte bedøvelsen ind i droppet. Han informerede om, hvad han gjorde og jeg tænkte, at det her virkede da bare slet ikke, jeg var jo lysvågen.

DEL 3: OPERATIONEN OG TIDEN EFTER

Det næste jeg husker, at en eller anden råbte, at jeg skulle bukke benene. Det har jeg muligvis også gjort, men mere *Emmeline Glad* husker jeg ikke, før jeg vågnede i opvågningsstuen en smule rundtosset, men helt uden smerter eller kvalme. Jeg aner ikke, hvordan jeg er kommet fra operationslejet til sengen. Ej heller husker jeg bedøvelsen, jeg var bare helt væk med et slag. Men da opvågningssygeplejersken så, at jeg var vågen, snakkede vi lidt og jeg fik lidt vand at drikke.

Da hun et øjeblik var optaget af noget andet, måtte jeg da simpelthen lige smugkigge ned under skjorten for jeg var ved at gå til af nysgerrighed. Jeg ved ikke lige, hvad jeg havde forventet, måske blodige bandager eller store plaster, men der var intet at se. Kun at

brystvorterne sad på to buler, der bestemt ikke havde været der til morgen. Min hjerne nægtede desværre at klassificere de to buler som bryster, men på den anden side, så havde min hjerne jo heller aldrig set et par bryster fra den vinkel før, så jeg tog det helt roligt.

Jeg blev kørt tilbage til min stue, da jeg var blevet helt frisk og her fik jeg lidt god mad. Betjeningen var vældig god hele vejen igennem og man blev behandlet som en, som en, nå ja som en dronning. Eftermiddagen gik med at se fjernsyn, mens jeg ventede på, at lokalbedøvelsen ville fortage sig. Jeg regnede jo med, at det ville begynde at gøre ondt på et eller andet tidspunkt. Jeg fik at vide, at jeg skulle ringe, når jeg skulle på toilettet første gang, for man kunne godt blive lidt svimmel, når man kom op at stå første gang efter operationen. Jeg havde jo ikke fået så meget at drikke og der gik en evighed, før jeg skulle på toilettet, men endelig. Jeg blev guidede derud og alene derude, måtte jeg simpelthen se på sagerne i spejlet. Normalt er jeg ikke meget for at kigge på mit eget spejlbillede, men nu kunne det ikke vente og spændt knappede jeg skjorten op.

Der var ingen blodige bandage at se under brysterne, kun et knapt 10 centimeter langt og 3 centimeter bredt plaster neden under brystfolden. Plasteret var delvist gennemsigtigt og alligevel var der kun få bittesmå sårskorper at se. Ingen blå mærker eller noget. Virkeligt overraskende og meget imponerede. Selve formen af brysterne var helt som ventet. Implantaterne sad meget højt oppe, så brystvorterne pegede nedad og alt i alt lignede det et par overtrænede kæmpe mandebryster. De var skræmmende store, men jeg vidste godt, at efterhånden som de selvopløselige tråde, som sårene var lukket med, gik i opløsning, ville implantaterne falde ned og give et mere naturligt look. Der ville gå adskillige måneder, før man kunne se det endelige resultat, så det var jo bare at vente. Til gengæld var huden trukket temmelig meget for at dække de to implantater og det gjorde at brystvorterne også var blevet større. De havde en meget fin størrelse for et kvindebryst. Jeg var godt klar over, at det var kun indtil huden havde givet sig, men indtil videre kunne jeg

da glæde mig over den ting. Nå, men sygeplejersken ventede jo udenfor, så jeg måtte i skjorten igen og tilbage i seng. Jeg huskede dog lige at tisse af.

Der blev set mere fjernsyn og ud på eftermiddagen begyndte lokalbedøvelsen at fortage sig. Det var ikke fordi, det gjorde ondt, det har det på intet tidspunkt gjort. Normalt plejer jeg at bruge BH i størrelse 90, men nu føltes det som engang, jeg forsøgte at prøve en størrelse 60. Det spændte hen voldsomt over brystet og hele vejen rundt om på ryggen. Efter lidt tid vendte følesansen delvist tilbage og jeg kunne konstatere, at jeg ikke kunne føle noget neden under brysterne. Det var ventet, men værre var det, at højre brystvorte var fuldstændig følelsesløs, mens venstre gjorde ondt, når man rørte ved den, selv ved en let berøring. Det var ikke fedest at konstatere, men igen, det er en almindelig bivirkning og jeg var forberedt på det. Nu håber jeg bare, at følesanserne vender tilbage med tiden. Det er trods alt sjældent, at det bliver permanent. Ud på eftermiddagen kom Jens Jørgen for at høre, hvordan alting stod til og det gik fint, lige indtil snakken faldt på brug af BH. Her var Jens Jørgen meget klar, ingen brug af BH de næste 3 måneder. Hele 3 måneder, det tog godt nok pippet fra mig. Alle de flotte Prima Donna BH'er, der lå hjemme i skuffen og som jeg med spænding skulle prøve, for at se om jeg kunne fylde dem ud nu og så skulle jeg vente i 3 måneder. Den tog lige pippet fra mig et par minutter. Set ovenfra må det også have været et mærkeligt optrin, en mand fortæller en anden "mand", at han ikke må bruge BH de næste tre måneder, alt imens 3 (kvindelige) sygeplejerske står og lytter på. Jeg har indtryk af at BH'er ikke er i særlig høj kurs hos kvinder.

Nå, men jeg passede medicineringen, der blot bestod af to Panodil og en Ibuprofen (= to Ipreen), dem skulle jeg tage 4 gange om dagen de næste 7-9 dage. Der var også et par morfin piller, men det var ikke nødvendigt. På et tidspunkt kom endnu en sød og smilende sygeplejerske (det var de altså alle sammen) med aftensmaden og noget at drikke. Efter aftensmaden, før jeg skulle sove, kom der en

sygeplejerske for at checke for indre blødninger mm. Jeg tænkte lidt over, hvad hun stod og tænkte, mens hun undersøgte mine bryster, men hun forblev professionel og venlig. Jeg gik en del på toilettet om natten, for jeg kunne ikke sove og jeg måtte simpelthen lige checke, om de nu virkelig også stadig var der. Man må i øvrigt kun sove på ryggen de første 3-4 uger, ikke helt nemt for mig, der normalt ligger på siden, men pyt.

Det blev fredag morgen og nu var det min tur til stuegang. Jens Jørgen og en lille gruppe sygeplejersker kom ind for at undersøge, om alt var som det skulle være og efter en mindre undersøgelse blev jeg sluppet ud til min kæreste. Det var en noget anden gang end zombien dagen i forvejen, så jeg tænker, at den stakkels kvinde må have været igennem et noget større indgreb. Og at jeg nok var sluppet nådig, fordi mine implantater ligger over brystmusklen.

Hjemturen forløb glat og nu startede en uge, jeg mentalt havde forbedret mig på, skulle være en uge, hvor jeg intet kunne, men det var faktisk endnu værre. Jeg havde ingen smerter og kunne alting, ganske som jeg plejede, jeg måtte bare ikke. Det var svært, for jeg er også sådan lidt handy og der er alting noget, der skal fixes. Det var svært at lade være, men det lykkedes. Fredagen gik stille og roligt, der blev sovet lidt, men i en underlig ikke på ryggen og ikke på siden stilling.

Lørdag var der familiemiddag halvanden times kørsel væk. Kæresten og jeg havde snakket om, at jeg jo sikkert havde det for mange smerter, så vi ville nok være nødt til at aflyse. Også, fordi jeg sikkert endnu var så hævet, at man ikke kunne skjule brysterne under en løs skjorte. Men ingen af delene var tilfældet, så vi drog af sted. Jeg havde dog den løse undertrøjebody under skjorten, så skjorten ville blive rettet ud både over kavalergangen og under brystet, men uden at bodyen på nogen måde strammede. Under middagen defilerede diverse retter forbi i fade og skåle, men kæresten var hele tiden opmærksom og overtog pænt de tunge ting fra min borddame. Alt forløb glat og ingen bemærkede noget. Så Jens Jørgens forsikringer om, at man ikke ville kunne se dem under en løs skjorte og mine

forsøg med vandfyldte plastik poser så ud til at holde stik eller retter holde vand. Halvejs hjemme igen måtte kæresten dog kapitulere, hendes fod gjorde ondt og jeg måtte overtage rettet. Det var der heller ikke nogen problemer i, medicineringen var jo den samme som en almindelig hovedpine og jeg kunne ubesværet lave en dobbelt undvigemanøvre, hvis det blev påkrævet. Dog måtte jeg erkende, at bodyens ganske lette tryk mod brysterne og især brystvorterne efter en halv dag gjorde, at jeg måtte smide den, inden jeg overtog rattet. De var blevet lidt ømme.

Mandag skulle kæresten have veninder på besøg, så søndagen gik med lidt let rengøring. Det vil sige, jeg måtte jo ikke lave noget, og når hun i et øjeblik glemsomhed udstak en af sine sædvanlige kommandoer: "Støvsuger du lige?" kunne jeg roligt svare "Nej". Det var da meget sjovt at se, hvordan vantroen og forvirringen bredte sig i hendes ansigt, for det var bestemt ikke et svar, hun var vant til at få. Men så kiggede hun på mig og med et stille smil svarede hun bare "nåh nej, det kan du jo ikke".

Men ugen gik sin stille gang og jeg kunne se, at brysterne ganske langsomt ændrede sig. Det spændte stadig hen over brystet, men nu føltes det mere som en størrelse 75.

Lørdag var der endnu en familiemiddag, men heller ikke her var der nogen, der bemærkede noget.

Søndag aften blev der prøvet skjorter og poloer. Der var dem, der kunne bruges, dem, der måske senere kunne komme på tale og så dem, der nu var helt håbløse, fordi brysterne var alt for tydelige. Der blev fundet en stak skjorter til ugen og nogle, ikke for stramme, undertrøjer og så var jeg ellers klar til en uge i trædemøllen.

Mandag morgen gik jeg gennem afdelingen med brysterne struttende, men dog gemt af en undertrøje og en løs skjorte og ligesom under familiemiddagene var der ingen, der bemærkede noget. Jeg var ved at blive i tvivl om, hvorvidt folk var høflige til at lade sig mærke med noget eller om jeg havde fået lavet dem for små. Men

dagen forløb stille og rolig, omend undertrøjens ganske lette tryk begyndte at kunne mærkes, ikke at det gjorde ondt, men det kunne mærkes. Og den lange gang til nærmeste kaffemaskine gjorde heller ikke noget godt. Ganske vist var brysterne stadig meget spændte, men de var også stenhårde. Slet ikke bløde og vuggende, men det kommer forhåbentligt.

Også den arbejdsuge forløb fredeligt, jeg havde hele ugen skjorter og undertrøje på, men i weekenden blev jeg mere modig. Lørdag og søndag gik jeg uden undertrøje (den gør altså noget omkring kavalergangen), men selv under en middag med gode venner om lørdagen, stadig uden undertrøje, var der ingen, der bemærkede noget. Den følgende arbejdsuge var med løse poloer og undertrøje, stadig ingen bemærkninger og den følgende uge poloer og skjorter uden undertrøje. Ingen problemer.

To uger efter operationen skulle jeg fjerne de to små plastre og sætte nye på, der derefter skulle skiftes hver uge. Jeg var lidt spændt, da jeg tog dem af, men der var intet, som i intet, at se. Der var intet sår, det hele var allerede groet sammen og der var ingen tråde at se. Kun to ganske fine 5 cm lange ar, der var godt skjult i brystfolden.

På fjerde uge var spændingerne omkring brystet næsten helt væk i al almindelighed, men hvis jeg foretog mig noget eller gik ud i kulden, så krampede det hele igen sammen til en størrelse 70 igen. Om natten var brysterne løse og bløde, men det forsvandt, når jeg stod op. Brystvorterne var skrumpet en del, men havde dog stadig en god størrelse.

Jeg vovede efter et par uger, bare ganske kort, lige at prøve en BH i størrelse 90 B og til min store overraskelse passede den perfekt. Jeg spekulerede over, om det betyder, at jeg render rundt med bryster i størrelse B, men jeg skulle da også lige prøve min flotte Prima Donna BH i størrelse 90 C og den kunne jeg næsten fylde ud. Der var kun ganske lidt, der foldede og det tror jeg måske forsvinder, når jeg kan justere højden korrekt. Brysterne sad jo ikke helt på samme måde, som da jeg havde brugt silikoneproteser.

Fire uger efter er der stadig spændinger i brystet, men nu kun når jeg har gået længe, taget noget hårde fat eller kommer ud i kulden. Brystvorterne gør stadig ondt, når man rører ved dem eller skjorten/poloen er for stram. Har jeg kolde fingre, så kan jeg mærke kulden, når jeg kører fingrene ned langs brystet, men når fingrene kommer ned under brystet, skifter det og så kan jeg kun mærke varmen fra brystet i mine fingere (brysterne kan ikke føle noget) og kører jeg fingrene videre op på den anden side, så kan jeg mærke kulden igen. Og brysterne er stadig meget hårde, så de svupper ikke rigtigt, når jeg går. Det er sikkert en af grundene til, at min hjerne endnu ikke fatter at jeg har fået bryster. Alle følelser er jo helt som dem, jeg er vant til fra den gang, jeg brugte silikoneproteser.

Men de er flotte, næsten helt perfekte. Brystvorterne stritter lige frem, kunne godt have været lidt opad, men pyt. Og jeg tænker, at der er mange kvinder i min alder, der ville blive mega misundelige, hvis de så mine. De ligner jo nærmest en 20-årigs. Når man tænker på, at udgangspunktet var et mandebryst og implantater, der er designet til kvinder, så er det et imponerende arbejde Jens Jørgen og hans stab har præsteret. Lidt poetisk kunne man sige, at det nærmest er ren magi.

Nu her, næsten 8 uger efter operationen, er brysterne er stadig hårde som vingummi om dagen, men de spænder ikke mere. Der er muligvis kommet lidt følelse i venstre brystvorte og for første gang mærkede jeg i nat, da jeg lå i ske med kæresten, mine to bryster mod hendes ryg. Og hjernen har fundet ud af, at når jeg vender mig i sengen og lægger mig på siden, så skal brystet lige løftes på plads med hånden, så det ikke kommer i klemme. Det gør hjernen nærmest i søvne, men den synes stadig ikke, at det er bryster, når jeg ser mig i spejlet. Eller også tænker den, no big deal, det er jo sådan, det altid skulle have set ud. Men mega flotte og store, det er de altså, og jeg er meget glad for dem. Jeg håber bare, at følelsen vender tilbage og bliver normal, og hvis ikke, tja så er det jo som nogen siger "Magic always comes with a price".